Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 22. *Den 15 August 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Charles C. Rich.

afholdt i Bowery i Store Saltsøstad den 6te October 1862.

(Fra „Journal of Discourses.")

Jeg føler en stor Glæde ved at møde tilsammen med mine Brødre og Søstre just nu, da jeg er kommen tilbage fra en Mission. Jeg taler ikke om dette, fordi jeg troer, at jeg nu er løst fra den; thi jeg forventer at forblive Missionær fra nu af og til evig Tid. Dette er min største Bestræbelse, at jeg kan have den Glæde at arbeide for at opbygge Guds Rige paa Jorden.

De Lærdomme, vi have modtaget i Dag, have glædet mit Hjerte, thi de ere de Principer, som ere skikkede til at frelse, ophøie og berede os til at boe hos Guderne i de evige Verdener. Jeg har ofte sagt, at af alle de Folk, der findes paa Jordens Overflade, have Ingen mere Aarsag til at være taknemmelige end den høieste Guds Hellige. Dette er og har bestandig været min Følelse, siden jeg annammede Evangeliet. Deslængere jeg lever, desmere jeg seer og erfarer, desmere føler og forstaaer jeg, at vi ere et Folk, som er begunstiget af Herren. Dersom vi kunne sætte Priis paa dette saaledes, som det er, vil det lede os til bestandigen at tage et saadant Løb, som vil være ret og behageligt for Himmelens Aasyn.

Medens jeg har været fraværende, har jeg arbeidet, hvorsomhelst det har faldet i min Lod, for at overbevise Jordens Indbyggere om Sandheden af vor hellige Religions Grundsætninger, for at udpege Livets Sti for dem, og hvorvidt jeg har været heldig skal jeg overlade til en høiere Magt at bedømme.

Jeg forstaaer, vi Alle ere Børn, hvad Kundskab angaaer; det er, vi vide Intet, undtagen hvad vi lære af Andre eller ved Iagttagelse, og saafremt vi Intet vide, uden hvad vi have lært, saa viser det, at hvad vi maatte komme til at vide i Fremtiden, er for os at lære. Vi ere i en Skole, som vor Fader har oprettet for os, og i hvilken han agter at oplære os, at

give os Raad og udpege den Sti, vi skulle vandre paa Dag for Dag for at vi maatte blive frelste. Dersom vi antage de Principer, der ere blevne aabenbarede, ville de bringe Lyksalighed og en bestandig Glæde til os, og det paa den Tid og det Sted, hvor vi ere i Nød.

Een Aarsag, hvorfor jeg anseer, at vi ere meget mere begunstigede end andre Folk, er simpelthen den, at i de forbigangne Generationer var der intet Menneske istand til at danne og udpege Livets og Frelsens Vei, — der var Ingen til at meddele de Velsignelser, som tilhøre Jesu Christi Evangelium, til dem, der vare villige til at antage Sandheden. Nu er det ikke saaledes; thi Guds Rige er blevet oprettet paa Jorden, en Kundskab om dets Ordinanceer er bleven overdraget til Mænd, dets Nogler givne og de Grundsætninger, som henhøre til samme, kunne nu blive os lærte. Nu have vi Magt til at antage Livets Principer, fordi de blive fremsatte for os af dem, der have Myndighed til at undervise. Vor Religions Grundsætninger ere udgangne fra vor Fader og Gud, hos hvem der ikke er den mindste Forandring eller Skygge af Omskiftelse, og de ere blevne aabenbarede i den udtrykkelige Hensigt, at vi skulde antage og udøve dem, ligesom vi derved skulde forarbeide vor egen Frelse og sikkre os den Salighed, der er lovet Guds trofaste Sønner og Døttre.

Naar vi ere ude i Verden og høre Sektererne fremsætte deres besynderlige Lærefætninger om Himmel, Helvede og mange andre Emner, lyde deres Taler tomme, taabelige og ubegribelige. De Gjenstande, de behandle, ere i Almindelighed kolde, og det Hele gaaer udenfor denne Verden. Naar vi høre de enkelte Individer tale om, at de have en Fader og Moder, forstaae vi dem ikke saaledes, at de tale om noget særdeles Fremmed, men det er Noget, som er ret iblandt os, og saaledes er det med Guds Rige. Naar Guds Tjenere begynde at undervise Menneskeslægten om de Grundsætninger, der henhøre til Riget, blive de fremsatte saaledes for os, at vi kunne forstaae dem i dette Liv. Det var den Maade, paa hvilken Evangeliet kom til os, da det først lød for vore Øren; det blev os bibragt uden Hensyn til hvilket Sted vi befandt os paa, og det tilbød os Frelse ikke alene efter dette Liv, men ogsaa for den Tid, vi hørte det. Da Guds Rige var bleven oprettet paa Jorden, blev der forkyndt os Frelse i samme, og dets Fordele tilbødes os. Dersom vi ansaae det som et Gode at annamme de Lærdomme, der fremsattes, havde vi det Privilegium at gjøre det, og saafremt vi antoge samt nu antage dette Riges Grundsætninger, vil det for Nærværende bringe os Frelse. Dersom dette ikke er Tilfældet, er det fordi vi ikke have antaget de Principer, der ere blevne aabenbarede. Det er en Sag, som vi skulde erkyndige os om for at see og kjende for os selv om vi have tilegnet os de Principer, som den Almægtige har ladet forkynde til vor Frelse. Dersom vi have antaget dem i vort Levnet, da ere vi paa Livets og Sandhedens Sti, hvilket til enhver Tid bringer os Frelse; men hvis dette ikke er Tilfældet, ere vi ikke deelagtige i den nærværende Frelse, der er os tilbudt.

Da Frelseren var paa Jorden, sagde han sine Disciple, at de skulde bede, at hans Rige maatte komme og hans Villie skee paa Jorden, som den skeer i Himlene. Det er ligesaa nødvendigt for os at bede, at det samme maa skee i vore Dage. Er der Noget paa denne Jord, som vil forhindre Grundlæggelsen af de samme Grundsætninger og vor Deelagtiggjørelse i de samme Velsignelser, der nydes i de evige Verdener? Om saa er, kan den Bøn, som Frelseren lærte sine Disciple, ikke

blive opfyldt, og vi vide, at vor Fader i Himmelen ikke vilde befale os Noget, der var unødvendigt. Vi kunne antage dette Riges Principer og udøve dem i vort Levnet, hvilket just vil gjøre os til det, vi bede om.

Lyksalighed er hvad vi stræbe for i dette Liv, og hvad vi ønske i det tilkommende. Den er opnaaelig formedelst de Sandheds og Retfærdigheds Grundsætninger, som ere blevne og herefter ville blive aabenbarede fra Himmelen. Som jeg forhen bemærkede, ere vi i Christi Skole, og det tilkommer os at være flittige for at lære Alt, hvad der kan læres for at gjøre os bekjendte med Frelsens Principer for saavidt de ere aabenbarede til os. Jeg kan med Sandhed sige og bære det Vidnesbyrd, at Menneskene aldrig have havt behov at vente efter Kundskab om Gud. Der har aldrig været en Tid, at ikke Sandhed og Lys jo have været udgydt hurtigere end Folket var beredt til at antage og udøve dem. Det har bestandigt behaget Herren, ligesom han fremdeles ønsker at oplyse vort Sind og forøge vor Kundskab om Alt, hvad der henhører til hans Rige, paa det vi kunde have retfærdige Begreber og forstaae de Grundsætninger ret, der henhøre til Udviklingen af al den Viisdom og Kundskab, som er nødvendig for vor nærværende og tilkommende Fremgang i det evige Livs Principer. Vi skulde bestandigt bestræbe os for at sætte Priis paa og føle os taknemmelige for de Velsignelser, der ere os skjænkede, ligesom vi skulde arbeide for at udvikle enhver af de Gaver, hvormed Herren har forlenet os.

Der ere Mange, af hvilke jeg har truffet Nogle, der ere altfor længselsfulde efter at lære Alt om Himmelen, de andre Verdener og Evighedens Beboere; men jeg skal sige Eder, hvad jeg føler, og det er, at jeg ønsker at fatte Øiemedet og Hensigten med Alt, hvad der fordres af mig. Enhver af os skulde søge efter Kundskab om de Pligter, som paahvile os for Nærværende, udøve de Grundsætninger, der nu ville bringe os Frelse, samt bestræbe os for at lære at forstaae, hvad der vil være baade til vort nærværende og fremtidige Vel.

Hvad der er bleven sagt os i Dag er godt og fuldkommen sandt, og vi bør forstaae, at vi ere ligesaa meget i Midten af Evigheden, som vi nogensinde skulde blive, og vor Leilighed her til at opnaae Kundskab og Frelse er ligesaa god, som den nogensinde vil vorde. Dersom vi derfor ikke benytte denne Leilighed til at gjøre Fremgang, ere vi visseligen at dadle, og vi skade os selv mere end Andre, dersom vi berøve os nogen Velsignelse, og den Tid vil komme, da vi kun skulle bebreide os selv derfor. Vi ville komme til at sige, at de Velsignelser og den Frelse, der henhøre til Guds Rige, bleve fremstillede for os, men vi foragtede dem. Da ville vi forstaae, at det Skriftsted er sandt, der siger: „Efter din egen Mund vil jeg dømme Dig, Du onde Tjener." I Betragtning deraf bør vi levende fatte de Grundsætninger, som Gud har aabenbaret fra Himmelen; thi han har aabenbaret dem i den udtrykkelige Hensigt, at vi skulde udøve dem her paa Jorden. De bleve os ikke givne i det Øiemed, at vi skulde vente til vi kom til Himmelen, men det bør os at bringe dem i Udøvelse i dette Liv. Dersom vi ikke gjøre dette nu, hvad er der da, som kan bevæge os til at troe, at vi vilde udøve dem i det Liv, der er ivente. Jeg anseer de Leiligheder, vi nu have til at kjende Tingene, for ligesaa gode, som de ville blive i det tilkommende Liv; thi Lys og Sandhed er fremsat for os her og ville ikke først blive det der. Vi have ingen Tid tilovers; vi skulde lægge Beslag paa enhver Anledning, der

skjænkes os. Dersom vi ikke havde antaget Frelserens Grundsætninger i dette Liv, var der ingen Vished for, at vi vilde gjøre det i det tilkommende. Hvad er der, som kan bringe Eder og mig til at tænke, at vi skulle faae Magt til at anvende dem paa os selv herefter? Vi bør overveie dette, saa at vi hver Dag kunde være rede til at opfylde de Pligter, der maatte blive os paalagte; vi bør kjende Principerne saa fuldkommen, at vi kunne udføre dem og føle og vide, at vi have gjort vor Pligt, hvilket vil fremme vor Lyksalighed baade her og i den tilkommende Verden.

Ve have det Privilegium at forarbeide vor egen Frelse, ligesom vi have Leilighed til at prøve vore Gjerninger efter disse Principer, og ved at gjøre dette udvides vort Sind, saa at vi kunne see Nødvendigheden af at vore Ord og Handlinger skulde være overeensstemmende med Guds Villie. Forudsat, at enhver Mands og Qvindes Handlinger vare gode og i nøiagtig Overeensstemmelse med vor Religions Lærdomme, hvor vilde der saa blive af det Onde? Dersom Enhver bestandigen sagde og gjorde, hvad der er ret, vilde de Onder, som nu findes i Verden, ikke mere plage Menneskeslægten.

Alle de Onder, som nu findes i Verden, fremavles af to Aarsager og i Særdeleshed af een, nemlig Uvidenhed; men der ere Nogle, som med velberaad Hu begaae Uret, medens Andre gjøre det af Uvidenhed. Der maa blive gjort Foranstaltninger til at lære saadanne Individer Livets Vei, saa at de kunde forstaae at gjøre Ret. Naar de saaledes ere underviste om det Rette og have antaget det af deres ganske Hjerte, kunne de handle efter de Grundsætninger, der ere rigtige og passende for dem i denne store Skole, i hvilken vi modtage Underviisning af Guds Tjenere om de Pligter, der udkræves af os Dag for Dag, hvilket vil bevirke Lykke, Tilfredshed og Frelse. Dette er blevet udpeget for os Uge efter Uge og Gang efter Gang, just ligesom det er blevet i denne Formiddag. Hvor indholdsrige ere ikke disse Lærdomme? Dog ville de ikke have noget Værd, medmindre vi anvende dem i vort Levnet. Vi læse om en Tid, da Kundskab om Gud skal skjule Jorden ligesom Vandet skjuler Havets Bund, og vi leve paa en Tid, da denne Kundskab bliver meddeelt af Guds Propheter, ligesom hele Menneskeslægten har det Privilegium at blive ophøiet ved at udøve Lydighed til Himmelens Love.

Hvorfor ere vi ikke deelte og adsplittede i Partier ligesom den øvrige Deel af Menneskeslægten. Aarsagen er, at vi ere og blive underviste i rigtige Grundsætninger. Hvor let vilde det ikke være at forbedre Menneskene, dersom de vilde lade sig rette ved at lytte til Guds Forskrifter. Saavel i denne som i alle de foregaaende Tidsaldere er der bleven sagt Jordens Indbyggere, hvad der vilde komme over dem, hvis de foragtede Guds Tjeneres Advarsler. Naar vi betragte Guds Rige i Himmelen, da tænke vi os det som et evigt Rige. Saadan er dets Tilstand, fordi Sandhed og Intet uden Sandhed existerer iblandt dets Indvaanere, hvilke styres af den i alle deres Handlinger. Lad de samme Grundsætninger gjøre sig gjældende iblandt os. Eenhed og de samme Virkninger vilde følge, vore Bestræbelser vilde blive at befordre Lykke paa Jorden, og vort Levnet vilde skjænke Fred. Det er gavnligt for os at antage saadanne Principer, som bevise sig selv at være gode. Jeg er fuldkommen villig til at opoffre Alt for dette Rige, ligesom jeg forventer Belønning tilligemed de Helliggjorte, og jeg veed, at det vil blive saa, dersom jeg vedbliver trofast indtil Enden.

Jeg kan bære det Vidnesbyrd, at de

Hellige aldrig have manglet Virksomhed; thi der har altid været Nok til at beskjæftige deres Opmærksomhed, og dersom de have iagttaget deres Pligter, have de aldrig havt Tid til at være misfornøiede. Vi have ikke Noget at gjøre, der er særdeles vanskeligt, men der er Nok at varetage hele Tiden. Vor Fader har sat mange Hyrder i Kirken i den Hensigt, at de skulde tage vare paa Faarene og udpege de Pligter for os, der daglig kræves af vore Hænder. Der ere Præsidenter, Biskopper og Raadgivere, der bestandigen ere rede til at meddele os et Ord til Trost og Opmuntring, og dersom vi ere uvidende, have vi os selv at takke derfor. Gud har bestandigen talet gjennem sine salvede Tjenere, gjennem dem, der holde Præstedømme og Myndighed fra ham, og han fordrer Lydighed. Det er vor og alle Menneskers Pligt at give Agt paa disse Lærdomme og modtage Kundskab fra Gud ved hans Tjenere saavel som formedelst hans Aand; thi medmindre vi ere i Besiddelse af den og blive ledte ved dens Indflydelse, ville vi ikke opnaae den Fuldkommenhed, hvortil vi ere bestemte.

Vi have et stort Arbeide at udføre og en stærk Fjende at bekjæmpe, hvorfor det er nødvendigt at tage sikkre Trin, ligesom det er bedre at gjøre nogle faa Ting ret end at forsøge paa Meget og derved paadrage os Sorg, fordi vi gjøre forkeert. Jeg føler til at fryde mig i Frelsens Plan og for det Privilegium at arbeide for at grundfæste den paa Jorden. Desto mere vi gjøre, desto bedre føle vi. Medens vi see Menneskeslægten gaae sin Undergang imøde paa Grund af dens Ugudelighed, fryder jeg mig i Forventningen om at see Guds Rige reise sig i Storhed og Pragt, og jeg forstaaer, at vi have overflødig Aarsag til at være taknemmelige; thi vi ere blevne ledte ved den Almægtiges Haand fra den første Tid af, da denne Kirke blev organiseret.

Det er vor Forretning som Hellige at aflægge Alt, hvad der er uret og fordærveligt for Guds Folk. Hensigten med vor Kaldelse er, at vi skulde ære den og arbeide for at udføre, hvad der fordres af os. Ligesom Ondt frembringer Ondt, — det Gode bevirker hvad der er Godt, og en bitter Kilde giver bitter Vand, — saaledes er det ogsaa med Hensyn til Udbredelsen af det Rige, til hvilket vi høre. Jeg forventer, at vi Alle skulle leve saaledes, at vi kunne sikkre os Salighed og faae Fred med os selv, paa det vi kunde leve i Fred i vore Hjem. Jeg ønsker ikke, at Nogen af os skulde forsømme sin egen Velfærd, men derimod at see enhver Hellig leve som en Guds Mand, der stræber at sikkre sig evigt Liv i vor himmelske Faders Rige.

Dersom jeg forstaaer Livets og Frelsens Principer, og jeg med denne Kundskab skulde nedlægge dette Legeme, vilde jeg fortsætte den gode Gjerning, som jeg har begyndt her. Al den Viisdom og Kundskab, som vi her have opnaaet, vil følge os til Aandeverdenen, og som vi letteligen kunne begribe, vil dette ligesaa meget danne en Himmel hiinsides Sløret, som det har gjort paa denne. Jeg troer ikke vi ville handle meget bedre der. Vi behøve ligesaa meget at lære i Aandeverdenen som her. Lad os derfør bestræbe os paa at nære disse Livets og Frelsens Grundsætninger hver Dag og bringe dem i Udøvelse i dette Liv; da skulle vi nyde Glæde, Lykke og Fred, hvor vi end ere. Vi have Leilighed til at prøve disse Principer hele Tiden, og vi kunne bære Vidnesbyrd om deres Sandhed; thi vi have erfaret den Kraft og de Velsignelser, de medføre i det daglige Liv.

Lad os blive trofaste og elske Sand-

heden mere end noget Andet, thi den er tildeelt os rigeligt, og vi bør forstaae, at der ikke gives noget andet Princip eller System, hvor den er at erholde. Der er ikke Nogen af os, som vilde blive tilfreds, om der blev afkortet noget af den Kundskab og Sandhed, der er at opnaae i de evige Verdener. Vi behøve ikke at smigre os med, at vi kunne komme i Besiddelse deraf paa andre Betingelser end dem, hvorpaa de tilbydes os af vor himmelske Fader. Om vi alligevel nære et saadant falskt Haab, bedrage vi os selv og ville paa den store Regnskabsdag blive skuffede, fordi vi ikke have antaget de Grundsætninger, der alene ville sikkre os, hvad vi ønske i Tid og Evighed.

Jeg føler ikke til at optage mere end min Andeel af Tiden, men jeg er særdeles veltilfreds, og ligesom nogle af Brødrene have bemærket, tiltager jeg bestandigen deri, fordi jeg altid bestræber mig mere og mere for at gjøre det Bedste, jeg kan. Da jeg først annammede Evangeliet, fik jeg et Vidnesbyrd om dets Sandhed, hvilket har tiltaget hos mig hele Tiden. Jeg har ofte yttret til enkelte Individer, at jeg vilde fortsætte det samme Løb, som jeg har begyndt, om der end ikke var noget Liv efter dette; jeg vilde gjøre dette, fordi det bringer flere Goder og større Lykke end noget Andet, der er mig bekjendt. Lad os være ydmyge og trofaste i at holde Guds Befalinger, omhyggeligen udføre det Arbeide, der er os paalagt og hellige os selv for Gud, at vi bestandigen maatte have den Helligaands Lys og blive ledede af hans Præstedømme, at naar vi nedlægge vore Legemer, vi da maatte være beredte til at nyde de Velsignelser, der ere hiinsides Sløret, fordi vi have været trofaste og flittige paa denne Side. Maatte dette skee, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Jordens Bestemmelse.

(Fra „Millennial Star.")

Betragt Marmorblokken, som ikke har nogen bestemt Skikkelse; men der er en Tanke, som nøiagtigen har tildannet den. Billedhuggeren, eftersom han roligen betragter den, seer deri den Form, han ønsker at frembringe. Ved ham bliver den fuldendt i Forestillingen. Med os er det anderledes. Dag for Dag eller Aar for Aar skrider Tildannelsen ifølge Arbeidets Natur og Storhed langsomt, men sikkert frem. Han forarbeider det groft, store Spaaner springe fra Blokken, men I see Øiemedet i ethvert Træk, og eftersom Slagene falde lettere, see I, at Færdigheden har ledet Meiselen; thi her og der blive de ringeste Omrids, som han agter at danne, opdagede. I have Tillid til hans Fortetagender, fordi I meer eller mindre forstaae dem. De allerede udførte Arbeider af samme Kunstner ere Eder en Borgen for det Værks Fuldkommenhed, han nu har for Haanden.

Saaledes skulde det ogsaa være med Hensyn til Verdens Værksted; thi de Ting, som allerede ere udførte, ere altfor fuldkomne til at give Plads for nogen Tvivl om den store Kunstners Duelighed — „han der dannede alle Ting efter sin egen Billies

Raad;" thi han har et Arbeide for Haanden, som er for uendeligt i sine Forholde, til at vi kunde begribe det. Dersom I ønske at vide, hvad han gjør, maae I iagttage, hvad han underretter Eder derom, og om I ligeledes ønske at kjende Beskaffenheden deraf som et Hele, maae I studere det i alle dets Dele. Alt, hvad I see, er ikke alene fuldkomment i sig selv, men ogsaa i Forhold til enhver anden Ting, som er fuldendt, og Enhver, der forstaaer, hvad som foregaaer, veed, at blot Tiden er nødvendig for at frembringe et Resultat, hvis Formaal er den samme Overeensstemmelse og Fuldkommenhed, der sees i alle de enkelte Dele. Lad alle de Gjenstande, som ere frembragte af vor Fader, der er den store Mester, vi have omtalt, bedømme hans Gjerning. Prøv den; betragt Eder selv til at begynde med. Hvad formode I hans Øiemed var med vor egen forunderlige Dannelse og dens Forhold til Alt, hvad der omringer os, saaledes som den giver sig tilkjende? Det var, at I maatte blive lykkelige. Formode I, at Eders Bestemmelse bliver opnaaet nu, medens I ere paa denne Jord, eller snart, naar I efter Naturens Love blive lagte under den — og skjulte for den Herlighed, der saa meget henrykke Eder? Føle I, at dette er Eders Bestemmelse? I gjøre ikke. See rundt omkring Eder — see I ikke, at I behøve at forblive her, for at fuldkomme Skabningens Harmoni, og at Alt uden Eder er øde og dødt? I ere ikke alene en Deel, men den fornemste Deel af Alt, hvad der omringer Eder, og Eders Færdigheder, Eders Rastløshed samt Eders Higen, Alt fortæller, at Værket er for Eder. Vaagn op, o Menneske! I ere ikke lige et Billede, der er gjort af Mennester; naar det er færdigt, har man at paakalde Guderne for at give det Liv. I leve. I have Øine til at see det Værks Skjønhed, af hvilket I ere den fornemste Deel; uden Eder er Alt meningsløst. Sandt, der ere Fugle til at synge, men der er ikke Nogen til at høre med Interesse paa deres liflige Toner; de rislende Bække kunne frembringe deres behagelige Musik, men der er ikke Nogen til at høre den; Klipperne, beklædte med Mos for at forskjønne deres knudrede Skikkelser, — de lette Skraaninger, skjulte med rigt Grønt og Skovens yndige Blade kan ikke behage noget andet Øie end dit. Betragt tillige din egen Virken som en Prøve paa Hensigtens og Øiemedets Overeensstemmelse med den Skabelse, af hvilken Du er den ædleste Deel. De øde Sletter ere blevne bragte til at blomstre som en Rose, — de kraftige Skove have gjenlydt af Øxen, der har banet Vei for Lykke og Hjem, — Du har bøiet Strømmen efter din Villie, — Du har udviklet Skjønhed og Orden samt har underkastet Dig Jorden. Dine Foretagender have forenet det ene Land med det andet; Du har bragt Metallerne til at lyde din Villie ved at danne dem til Broer over de ujevne Steder paa Jordens Overflade og til at meddele din Villie over Land og Hav ved Hjælp af Metaltraade. Der er Intet, Du har undladt med Hensyn til at gjøre denne Jord til et Paradiis, for saavidt Skjønhed og Nytte angaaer. Hvad vilde Du da tænke, at Jordens Bestemmelser, hvis Du kunde have din egen Villie? Du vilde tænke, at Alt er gjort for at tjene til Menneskets Lyksalighed, og at det endnu vilde blive lykkeligt.

Det er sandt, at Verden i dens nuværende Tilstand ikke har Udseende af at være i en saadan Tingenes Stilling. Ligesom det formløse Marmor ikke uden Billedhuggerens Haand til at bortskaffe de unyttige Dele af Figuren kan blive udviklet, saaledes udfordres ogsaa Mesterens Haand for at frembringe det forønskede Resultat. For dem, som have en Attraa

efter at forstaae den store Hensigt, ere der ufeilbarlige Beviser, at dette Værk strider fremad til dets Fuldendelse. Dette er ogsaa et haardt Arbeide — her og der blive uhyre Masser afhugne, og det er med Nationerne, som der er sagt om Individerne: „Der er et Forsyn, som danner vor Skjæbne og tilhugger os tiltrods for hvad vi selv ville.“ Ja, for dem, der have „Øine til at see og Forstand til at fatte,“ er det klart, at Alt vil blive udført — om end langsomt, saa dog sikkert, hvilket vil bringe Jorden i en Lyksalighedstilstand.

Det kan vare længe; der er Meget at gjøre. Dersom Sølvet og Guldet, der er dannet i Jorden til vort Gavn, tilhøre Herren, da have Menneskene at bringe det frem til Mesterens Brug. Dersom han lover, at „han vil give Jern for Træ,“ have Menneskene at hente det frem fra Forraadshuset. Dersom kostelige Stene behøves til Forskjønnelse og Pryd, maae de blive fundne af Menneskene. Mesteren opbryder ikke de raae Stene — han leder Arbeidet, og „han seer Enden fra Begyndelsen.“ Jordens Bestemmelse er altsaa, at Mennesket skulde gjøre Jorden til hvad den var i Begyndelsen, et Paradiis; men skulle Menneskene blive lykkelige, vil det være nødvendigt at arbeide ligesaa vel for moralsk Fuldkommenhed som for physisk Skjønhed. Alt er fuldkomment nu, undtagen Mennesket. Hvad behøves da for at fuldkomme det, hvorfor Alt blev skabt? Menneskene have at blive, hvad enhver Ting ellers er, fuldkomne. Da vil der blive Lyksalighed i alle vor Faders Skabelser, — Markerne ville da blive benyttede i andre Hensigter end at føre bevæbnede Skarer over dem, hvilke styrte løs paa hinanden i dødelig Kamp, — da vil der høres en anden Lyd i Lundene end Kanonernes Torden, — da vil Jorden blive pløiet med andre Redskaber end Kugler; der udbrede Ødelæggelse og Død. Liv, Liv i alle dets Skikkelser vil forplante sig paa Jorden. Sværdet vil blive omdannet til Plovjern og Spydet til Gartnerkniv, men det er Menneskene, der maae gjøre det. Dette er hans Villie, som har udkastet Planen for Jordens Bestemmelse, og hvorledes vil dette blive udført, — hvorledes vil Guds Villie blive udført paa Jorden? Menneskene maae udføre den paa Jorden, „som den skeer i Himmelen.“ Jorden bliver en Himmel, naar dette skeer. Da vil Alt være i Samklang med Mennesket, thi Mennesket er i Samklang med Gud. Da vil hele Skabelsen bøie sig for ham som dens Herre. Da vil Høiene fryde sig, det Dybe være glad, og hele Naturen i Forening med Mennesket vil prise Herren. Alt hvad der har Liv — i Havet, i Skovene og paa Sletterne, Alt vil gjenlyde med Liv, og enhver Ting vil fortælle om „Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed.“ Dette er Faderens Villie. Naar han har udført dette, vil det oprørte Hav stilne dets oprørte Vande, de sagte Vinde ville udføre deres Mesters Befaling, Jorden vil frembringe i sin Styrke for at give til dens lykkelige Børn, og den vil blive en Himmel.

Dette er Aarsagen, hvorfor det har været nødvendigt, at Gud skulde „foretage sig at udføre et forunderligt Arbeide og et Under.“ Det er det, hvorfor „de Vises Viisdom forgaaer.“ Det er, hvorfor „han igjen har talet fra Himlene“ og gjengivet Myndighed til Mænd til at forvalte i hans Navn. Det er for at en Retfærdigheds Regjering kunde begynde, for at „Guds Rige maatte komme og hans Villie skee.“ Menneskene kunne sætte sig imod ham, men lig Stenens grove Kanter under Billedhuggerens Haand ville de blive afhugne. De skulle endnu kjende, at „det er Herrens Haand, som har dannet Jorden;“ thi de skulle see den fuld-

kommengjort „som noget Skjønt og Frydefuldt evindeligen.“ De skulle endnu blive lykkelige, fordi de skulle blive gode; da skal Menneskenes Stolthed blive nedbøiet, og Herren alene skal være høi paa den Dag. Da skal Fred blive fremherskende paa Jorden, og „der skal ikke være Nogen til at gjøre Skade eller ødelægge.“ Skabelsens fuldendte Værk vil skinne i Herlighed i dets hele Fuldstændighed, ligesom det nu gjør i alle dets Dele, og Jorden, de Saliges Opholdssted, vil have opfyldt sin Skabers Bestemmelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Elskelige Hellige!

Med dette Nummer begynder vor Eftertræder, Ældste C. Widerborgs Arbeide som Redakteur af „Stjernen.“ Mange af de Hellige ere vel bekjendte med denne Broder fra den Tid, han tidligere præsiderede over den skandinaviske Mission, og det er med en sand Glæde vi hilse ham velkommen til Danmarks Kyster. Han blev i Foraaret af Præsident Young beskikket at gaae til Skandinavien og ved sin Ankomst hertil overtage Bestyrelsen som Præsident for denne Mission, og til som saadan at give de Hellige Raad og Underviisning baade i aandelig og timelig Henseende. Vi ere fuldkommen overbeviste om, at Herren vil staae ham bi med sin Aand og krone hans Bestræbelser med Held i at fremme Sandhedens Sag i den Deel af Viingaarden, der er anbetroet til hans Omsorg, ligesom vi ogsaa ere overbeviste om, at de Hellige ville blive fornyede i deres Aand og gaae frem med forøget Kraft og Nidkjærhed.

I den korte Tid, vi have præsideret over de Hellige i denne Mission, have vi bestræbt os for at gjøre Alt, hvad der har staaet i vor Magt, for at fremrulle Guds Rige. Det var ikke uden ængstelige Følelser vi modtoge vor Kaldelse til en saa vigtig og ansvarsfuld Plads, især da jeg i høi Grad følte min Ufuldkommenhed til at redigere „Stjernen“ saaledes, at den kunde blive interessant og belærende saavel for de Hellige som de øvrige af vore Medmennesker, som læse den.

Paa Grund af vore Forretninger paa Contoiret have vi ikke havt den Glæde at besøge de forskjellige Conferencer og gjøre os bekjendt med de Hellige. Vi ere blevne understøttede i vort Arbeide af Ældste Winberg og M. Pedersen, hvilken Sidste har assisteret os i „Stjernens“ Udgivelse, og jeg er taknemmelig saavel imod dem som imod enhver Anden, der paa nogen Maade ved Tid eller Midler har bidraget til Værkets Fremme. Jeg er glad for den Tillid mine Brødre og Søstre have skjænket mig, og jeg betvivler ingenlunde, at det samme jo bliver min Eftertræder til Deel i rigeligt Maal, ligesom jeg er forvisset om, at Værket vil trives under hans duelige Bestyrelse. Vi ansee det for overflødigt videre at anbefale ham til de Hellige, der allerede kjende ham. Vi bede, at vor himmelske Faders Vel-

signelser maae blive ham tildeelte overflødigen. Vi formane Eder, Brødre og Søstre, til at give Agt paa hans Raad og Lærdomme til Eders egen Velsignelse. Lad mig sige Eder: Opløft Eders Hoveder og fryd Eder; thi Eders Forløsning stunder til. Maatte Herren forunde enhver af Eder at være trofast til Enden, at I kunde modtage en Krone i Guds celestiale Rige. Maatte dette skee ønskes af Eders ydmyge Broder og Medarbeider

Saml. L. Sprague,

NB. Alle Forretningsbreve til dette Contoir bedes herefter adresserede til C. Widerborg.

Beskikkelse.

Herved bevidnes for Alle, til hvem dette monne komme, at Ældste Charles Widerborg staaer i fuldt Samfund med Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, samt at han af de øverste Authoriteter i nævnte Kirke er bleven lovmæssigen beskikket en Mission til Skandinavien for at forkynde Evangeliet og administrere alle dets Ordinantser, vedkommende hans Embede.

Vi indbyde alle Mennesker til at give Agt paa hans Lærdomme og hans Raad som kommende fra en Guds Tjener, sendt for at aabne Livets og Saliggjørelsens Dør for dem, og at understøtte ham paa hans Reiser med alt det, han monne behøve.

Vi bede Gud vor evige Fader at velsigne Ældste C. Widerborg og Alle, som modtoge ham og gjøre ham Godt, med Himmelens og Jordens Velsignelser i Tid og Evighed i Jesu Christi Navn, Amen.

Undertegnet i Store Saltsøstad, Utah Territorium, paa nævnte Kirkes Vegne, den 25de April 1864.

Brigham Young, Heber C. Kimball,
Daniel H. Wells,
Kirkens øverste Præsidentskab.

Speciel Beskikkelse.

Liverpool, den 25de Juli 1864.

Ældste Charles Widerborg.

Kjære Broder!

De er herved beskikket ved Deres Ankomst til Danmark at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission i Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige og vaage over sammes Interesser, saavel i den timelige som den aandelige Forvaltning, med faderlig Omhu. Eftersom De kommer lige fra Zion, ønske vi, at De maa indføre Aanden af samme i alle Forvaltningsgrene, og at den maa ledsage Dem i

al Deres Gjerning i at tage vare paa Christi Hjord, ikke sparende nogen Anstrængelse til at fremme de Helliges og Guds Riges Interesser, saavidt som Landets Love ville tillade.

At De maa vorde overflødigen velsignet i alle Deres Bestræbelser til at gjøre Godt, hædre Deres høie og vigtige Kald til Guds Ære og hans Riges Udspredelse paa Jorden, derom bede Deres Brødre i Evangeliet.

George Q. Cannon,
Een af de tolv Apostle
og Præsident over den europæiske Mission.

Til de skandinaviske Hellige.

Kjære Brødre og Søstre!

I see af foranstaaende Bemærkninger og Beskikkelser at jeg atter er iblandt Eder efter en Fraværelse af noget over fire Aar, og har igjen overtaget Bestyrelsen af den skandinaviske Mission fra den 1ste dennes at regne. Jeg føler tilfulde hvilken ansvarsfuld Byrde, der er lagt paa mine Skuldre, men med Fortrøstning til Herren den Almægtige, som gjennem sine Tjenere har kaldet mig til denne vigtige Gjerning, haaber jeg ved Guds Hjælp at blive dygtiggjort til samme, og istand til at fortsætte det Arbeide, som saa hæderligen er bleven udført af Eldsterne John Van Cott, Jesse N. Smith og Saml. L. Sprague, mine agtede Forgjængere. Vel vidende, at jeg af mig selv Intet kan udrette, vil jeg bestræbe mig for at leve saaledes, at Aanden af min Kaldelse kan gjøre sig gjældende, og at Kraften af det hellige Præstedømme, jeg bærer, kan styrke mig i min Ufuldkommenhed og Ringhed. Brødre og Søstre, ophold mig ved Eders Forbønner, skjænk mig Eders Tillid og Eders Medvirkning, saavel i aandelig som i timelig Henseende, saa at vi med forenede Kræfter kunne fremme Herrens Gjerning i denne Deel af hans Viingaard til Velsignelse for os selv og vore Medmennesker!

Jeg skal hilse Eder fra Eders Beslægtede, Eders Kjære og Eders Venner, som ere bosatte i Zions fredelige Dale. Det er vel med dem. Fred og Enighed hersker iblandt Guds Folk. Jeg bærer det Vidnesbyrd for Eder, at jeg der fandt Jordens bedste Mænd og Qvinder. Jeg fandt mine Forventninger opfyldte. Jeg fandt, at Herrens Apostle og Propheter ere der, og har glædet mig ved at sidde under deres Røst og lytte til deres vise Raad og Lærdomme. Jeg agter, elsker og ærer Præsident Brigham Young; han er en faderlig, viis og af Herren inspireret Raadgiver og Bestyrer af de Sidste-Dages Hellige; og jeg bevidner, at jeg aldrig har seet et mere arbeidsomt, ædrueligt, moralsk og velordnet Samfund end det, jeg fandt i Deseret. Guds Velsignelse er udbredt over hine Dale, Tilflugtsstedet for de Troende. Medens Krig og Uroligheder herske paa Jorden, og Nationerne ruste sig, saa at sige, til en almindelig Udryddelseskamp, og svække sig ved at slagte deres unge Mænd i tusinde-, ja millionviis, samle Guds Folk sig til Klippebjergenes Dale i det

fjerne Vesten, og voxe der gradviis til en Nation, styrede og regjerede af vise Love, fremstillende for Verden, at Fred er bedre end Krig, at opbygge er bedre end at nedrive, at plante og frembringe er bedre end at ødelægge og tilintetgjøre.

Jeg forlod Utah den 30te April sidstleden i Selskab med Præsident D. H. Wells, Brigham Young junior, og 23 af vore unge Missionærer; der var i Alt omtrent 40 Ældste kaldte til at gaae til Europa, og som afgik i forskjellige Compagnier, der bleve sendte til Staterne for at hjembringe vore Emigranter. Vi havde en behagelig Tour over Sletterne med Heste og Muuldyr, og ankom til Wyoming ved Missouri Floden efter 35 Dages Reise. Derfra fortsattes Reisen paa Dampskib til St. Joseph og videre med Jernbanen til New York. Jeg passerede vore Emigranter mellem St. Joseph og Quincy, men da Togene vare i fuld Gang, havde jeg kun Anledning til at kaste et flygtigt Blik til de Forbireisende. Jeg har senere hørt af Ældste Hans C. Jensen, der ankom hid fra Zion den 6te dennes, at han havde seet og talt med dem ved Wyoming, at de vare vel og skulde afgaae med Vogntogene strax efter, og de ere altsaa over den halve Vei til vort Bjerghjem.

Vore elskelige Brødre Saml. L. Sprague og Winberg ere beskikkede som mine Raadgivere i Arbeidet i Missionen; skjænk dem fremdeles den Tillid og Kjærlighed, som deres ufortrødne Flid og Trofasthed allerede har fortjent, understøt dem i Eders Tro og Bønner, og antag dem som handlende i mit Sted, hvor de komme; de ere gode og trofaste Mænd, vel agtede af Præsidentskabet i Zion. Iblandt de unge Ældste, som bleve udsendte fra Zion, er ogsaa George W. Gee, hvem jeg har beskikket at arbeide i Skaane Conference; ligeledes Ældste Hans C. Jensen at arbeide i Sjællands Conference. Broder Mons Pedersen vedbliver at hjælpe mig med Redaktionsarbeidet af vore Skrifter, og Broder Johan Gindrup som Contoirist.

Til Slutning beder jeg alle gode Mennesker og Velyndere af „Skandinaviens Stjerne" og vore øvrige Skrifter at understøtte og udbrede samme, paa det at sand Kundskab om Guds Værk i de sidste Dage maa vorde tilgjængelig for Alle, som monne interessere sig for samme. Nedbedende Himmelens Velsignelse over Eder Alle, undertegner jeg mig som Eders ydmyge Tjener i Christo.

C. Widerborg,
Præsident
for den Skandinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1839. (Fortsat fra Side 333.)

Der bestemtes endvidere, at James Mulholland bliver Skriver for Landcontrakterne, naar Præsident Smith anseer det nødvendigt, — at Joseph Smith junior bliver nævnte Kirkes Skatmester, og James Mulholland Underskatmester.

Vedtaget, at Henry G. Sherwood vurderer, fremviser, indgaaer Contrakter

og sælger Bylodder i Nauvoo, naar det behøves, samt at han fremlægger sine Foretagender til Præsidenterne Joseph og Hyrum Smiths Bedømmelse. Loddernes Middelpriis bliver fire hundrede Dollars, eller ikke mindre end to hundrede eller mere end otte hundrede Dollars.

Der vedtoges, at Høiraadet møder hver Søndag Aften hos Broder D. Huntington, at D. C. Davis faaer tredive Dollars om Maaneden for sin Tjeneste som Færgemand og at disse Forhandlinger bekjendtgjøres i "the Times" og „Seasons."

Tirsdag den 22de. Broder James Modisett tog Ældste Young og Kimball i sin Faders Vogn og kjørte dem tyve Miil til Broder Addison Pratts Huus; derfra bleve de af Ældste Almon W. Babbit kjørte til Pleasant Garden og bragte ind til Broder Jonathan Crosby. Ældste Almon Babbit prædikede i den Egn med god Fremgang; han havde døbt Fem.

Løverdag den 26de. Broder Babbit kjørte Brødrene ti Miil paa deres Vei til Fader Scotts Huus.

King Follet, den sidste af de fængslede Brødre, blev efter afholdt Forhør for nogen Tid siden sat paa fri Fod.

Søndag den 27de. John Scott kjørte Ældste Young og Kimball femten Miil, for en Deel i Regnveir; de vare endnu meget svage. De toge ind i et Viinhuus i Belville, og da Postvognen kom, toge de med den og reiste baade Nat og Dag til Willowby.

Høiraadet i Nauvoo vedtog, at Skriver James Mulhollands Godtgjørelse bliver tredive Dollars om Maaneden, og at Skatmesteren betaler Winson Knight eet hundrede og halvtredsindstyve Dollars for Iowas Vedkommende som Godtgjørelse for Færgen ved Montrose.

Ligeledes blev der bestemt, at Søster Emma Smith udvælger Psalmer og publicerer en Sangbog til Kirkens Brug, at Brigham Young bliver underrettet derom, og at han ikke lader de Sange trykke, som han har medbragt fra Commerce, samt at Raadet hjælper til at publicere Sangbogen, ligesom ogsaa „the Times" og „Seasons."

Mandag den 28de. Høiraadet vedtog at bygge et Beværtningssted af Steen i øvre Commerce, — at Ældste George Granger bliver anmodet om at hjælpe til med sine Midler til at trykke Sangbogen, — at Samuel Bent, Davison Hibbard og David Dort blive Befuldmægtigede for Opbyggelsen af et Skolehuus af Steen, og at Alpheus Cutler og Jabez Durphy blive Mestere og Bygningscomittee for samme. Ligeledes vedtoges, at Præsident Joseph Smith juniors Contoir bliver fuldendt, og at de Anbefalinger, der ere strevne af Ældste Sherwood, og som anbefale og beskikke Joseph Smith junior, Sidney Rigdon og Elias Higbee til som Kirkens Befuldmægtigede at anholde hos de Forenede Staters Præsident og Congres om de Helliges Gjenindsættelse i deres Rettigheder, underskrives af dette Raad.

Tirsdag den 29de. Jeg forlod Nauvoo i en Tospændervogn for at afgaae til Washington, til hvilken Stad vi reiste for at forelægge Congressen for de Forenede Stater de Helliges Klager over Forurettelser i Missouri. Jeg var ledsaget af Sidney Rigdon, Elias Higbee og Orin P. Rockwell. Da vi reiste gjennem Carthage, standsede vi hos Dommer Higbee Natten over, og den næste Dag ankom vi til Quincy.

Torsdag den 31te. Vi standsede i Quincy for at faae de nødvendige Papirer færdige for vor Mission. Desuden var Ældste Rigdon syg.

Fredag den 1ste November. Vi fortsatte vor Reise til henimod Springfield;

Illinois, og toge ind hos Broder Wilber, hvor vi traf Doktor Robert D. Foster, som gav Br. Rigdon Medicin.

Løverdag den 2den fortsatte vi vor Reise og toge ind hos en af vore Venner ved Bredden af Illinoisfloden, hvor Doktor Foster, der havde ledsaget os saa langt, atter gav Br. Rigdon Medicin.

Søndag den 3die. Vi fortsatte vor Reise og standsede hos en Ven Natten over. Doktor Foster ledsagede os fremdeles.

Ældsterne Young og Kimball ankom til Cleveland i Ohio omtrent Kl. eet om Morgenen. De ventede der paa Postvognen til henved Middag; imidlertid kom Smith, Turley og Hedlock kjørende. Disse Brødre, der havde forladt dem i Terre Haute, traf paa Veien Ældste Taylor, som af hans Reiseselskab var bleven efterladt syg i den østlige Deel af Indiana. De vare i Forhold til hvad de havde været ved en god Helbred og ved godt Mod. George A. Smith opholdt sig i Cleveland til den næste Dag for at besøge sine Slægtninger. Brødrene Young, Kimball, Taylor og Turley kjørte med Posten, Broder Hedlock og Hr. Murray i deres egen Vogn til Willoughby, hvorfra de Alle i Selskab fortsatte Reisen til Kirtland.

Mandag den 4de. Vi ankom til Springfield og toge ind hos Broder John Snider. Da vi vare komne Byen een Miil nær, mødte vi William Law og Selskab fra Canada. De havde syv Vogne. De vendte tilbage med os til Springfield, hvor de opholdt sig til den 8de, da vi reiste derfra. Jeg prædikede der adskillige Gange. Hr. Distriktsdommer General James Adams fik min Ankomst at høre; han opsøgte mig, tog mig med sig hjem og behandlede mig som en Fader.

Præsident Young og hans Broder John besøgte deres Søster Kent.

Der var opstaaet lidt Tvedragt mellem Brødrene i Kirtland.

Torsdag den 7de blev Jowas Høiraad fuldendt i sin Organisation i Elyah Fordhams Huus i Montrose.

Fredag den 8de toge vi afsted fra Springfield. Tilligemed Doktor Foster, der paa Grund af Ældste Rigdons daarlige Helbred fremdeles ledsagede os, fortsatte vi vor Reise gjennem Indiana til henimod Columbus i Ohio. Veiene vare daarlige, hvorfor Reisen kun gik langsomt.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Der er fra den 2den denne Maaned sluttet en Vaabenstilstand paa 6 Uger mellem Danmark paa den ene Side samt Preussen og Østerrig paa den anden med Forbehold af 6 Ugers Opsigelse. Fredspræliminairerne bleve undertegnede den 1ste August og ere hovedsagentlig følgende: Hans Majestæt Kongen af Danmark afstaaer alle sine Rettigheder til Fordeel for Østerrig og Preussen, der forbeholder sig Ret til at fatte endelig Bestemmelse om deres fremtidige Bestyrelse. Krigsomkostningerne paalægges Hertugdømmerne. Jylland holdes besat indtil en endelig Fred er afsluttet, dog ikke med et større Antal Tropper, end der af reent militære Hensyn maatte ansees for nødvendigt. Alle Krigsfanger ere blevne frigivne.

Norge. Ildløs i Drammen. Ifølge de norske Blade udbrød der den 18de ds. Kl. 11 om Aftenen Ild i Drammen i Bastiansens Bageri paa Strømsø. Ilden

udbredte sig hurtigt, og først efter 3 Timers Forløb lykkedes det at standse dens videre Udbredelse. 19 Bygninger afbrændte, for hvilke Assurance-Summen var 29,960 Spd.

Tyrkiet. Ifølge en Correspondance fra Konstantinopel til „Indep. Belge", skulle de engelske og amerikanske Missionærer have udviklet en betydelig Virksomhed der i den senere Tid og bevirket saa talrige Omvendelser til Protestantismen, at den tyrkiske Regjering har seet sig nødsaget til at skride ind derimod. Hidtil har Regjeringen viist sig i høieste Grad tolerant og forsætlig lukket Dinene for disse Kjendsgjerninger, der strengelig fordømmes af Islamismen. De Nyomvendte, der skulle være 3,000 i Tallet og daglig forøges, høre tilhobe til de bedre og dannede Klasser, og man skal hver Søndag i de protestantiske Kapeller i Galata og Pera see Officerer i Uniform, civile Embedsmænd af alle Grader og selv Medlemmer af den muselmanske Geistlighed bivaane Gudstjenesten med deres Bibel i Haanden. Propagandaen er bleven dreven med stor Iver; Bedehuse vare blevne oprettede i flere af Stadens Qvarterer, hvor der anstilledes Sammenligninger mellem Biblen og Koranen; en vis Salih Effendi, en rig Privatmand, havde stillet sig i Spidsen for Omvendelsesværket og tilligemed nogle af sine ivrigste Tilhængere dannet en Planteskole for protestantiske Missionærer, som skulde prædike Skriften overalt i Konstantinopel. Tilsidst gik man saavidt, at man uden videre anmodede Regjeringen om Byggeplads til et Kapel. Ministeriet, der nødig vilde vække Opsigt, og maaskee ogsaa var paavirket af det engelske Gesandtskab, som ikke kunde være fremmed for Sagen, erklærede sig ogsaa villig hertil, forudsat, at de Nyomvendte vilde antage christne Navne, og ikke som hidtil beholde deres tyrkiske. Men herpaa vilde disse under ingen Omstændigheder indlade sig; de erklærede, at de vilde bevare deres tyrkiske Nationalitet tiltrods for, at de havde afsvoret Islamismen, der, som de erklærede, kun var et Vrængebillede af en Religion og en Skranke for Civilisationen. Regjeringen maatte altsaa, saa nødig den end vilde, skride ind: Bedehusene ere blevne lukkede, Bibeldepoterne konfiskerede, og de fornemste Ledere af Propagandaen arresterede.

Afrika. Urolighederne i Algier begynde at dukke op igjen paany. Ligeledes berettes fra Tunis, at Insurgenterne masseviis styrte frem mod Hovedstaden og uden Kamp have taget hele Beyens Armee tilfange. Insurgentchefen erklærer, at han vil forblive Beyen tro, men forlanger det forhadte Ministeriums Afskedigelse og Afgifternes Formindskelse.

Amerika. Krigsbegivenhederne i Amerika have igjen vendt sig til Gunst for Norden. Det hedder saaledes, at der skal have staaet et Slag ved Atlanta, hvor de Konfødererede med stort Tab bleve kastede tilbage til deres Forskandsninger, og den unionistiske General Sherman gjorde 4,000 Fanger.

Bekræfter Efterretningen om Lincolns nye Fordring paa 500,000 Mand Frivillige sig, beløbe samtlige Fordringer om Mandskab fra 16de April 1861 og til Datum sig til 2,539,748 Mand, og foruden disse, der samtlig ere gaaede til Armeerne, har man gjort betydelige Udskrivninger til Marinen.

Vestindien. Opstanden paa San Domingo truer med at ville tage et nyt Opsving, da den haytiske Regjering, som hidtil har forholdt sig neutral, ved en Opstand skal være tvungen til at understøtte Insurgenterne.

Blandinger.

Som Bidrag til at oplyse Moralitetens Standpunkt i Baiern tjener, at der i München i Juni Maaned dette Aar fødtes 221 ægte og 281 uægte Børn.

„Ude saa silde," sagde en Herre, som mødte sin Tjener om Aftenen, „hvor skal Du gaae hen denne Tid paa Natten? Det er visseligen ikke efter noget Godt." „Jeg gaaer efter Dem, min Herre," svarede Tjeneren.

Da den unge Hodge første Gang var i Byen med sin Fader, sagde denne til ham, at det hørte til god Levemaade at sige til Værten, naar denne tilbød ham Noget ved Bordet: „Det Halve, om De behager." Den første Middag, de spiste i Staden, blev der foruden andre Retter ogsaa serveret med en Griis. Værten spurgte, idet han efter engelsk Skik pegede med Kniven paa Stegen: „Nu, Mr. Hodge, maa jeg byde Dem Noget af denne vor Yndlingsret?" Erindrende, hvad hans Fader havde lært ham, svarede han: „Det Halve, om De behager," hvilket Svar forbausede de Tilstedeværende og fremkaldte deres Latter.

Straffet Drabelighed. I en Landsby, hvor der var indqvarteret Kavalleri af Regimentet „Windischgrätz," antog en Menig, som der fortælles i Silkeb. Av., en temmelig bydende Tone, og Bonden, hos hvem han var indqvarteret, fandt sig deri. Da han imidlertid en Dag ved Middagsbordet drog sin Sabel og lagde den ved Siden af sig paa Bordet, studsede Bonden, gik, uden at sige et Ord, ud af Stuen og indfandt sig strax derpaa med en stor Møggreb og lagde den ligeledes paa Bordet. „Hvad skal det betyde?" spurgte Soldaten. — „Aa, ikke Andet" svarede Bonden, „end at jeg synes, at der til en saa stor Kniv ogsaa hører en stor Gaffel." Krigsmanden stak nu Sablen i Skeden, og fra dette Øieblik vare han og Bonden de bedste Venner.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.